Мирко Тишма – знаменити српски свештеник

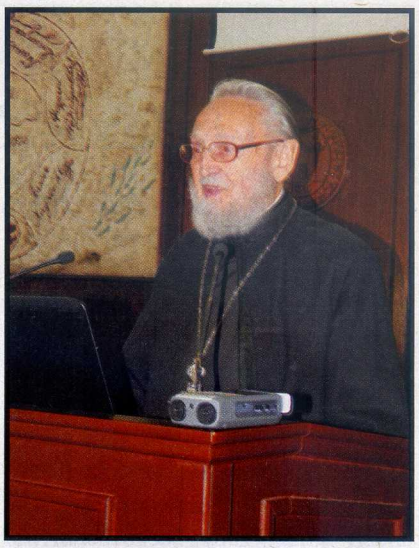

Пре пола године, 12. децембра 2017. године у 89 години упокојио се прота Тишма. Заупокојена Литургија и опело служени су у храму Света Три Јерарха у Новом Саду, у среду, 13. децембра 2017. године у присуству родбине, пријатеља али и поштовалаца проте Тишме. Опело је служио Митрополит загребачко-љубљански Порфирије, уз саслужење Епископа бачког Иринеја, као и више свештенослужитеља Епархије бачке.

По рођењу Београђанин, син Марка, жандармеријског наредника, и Олге из Чепина (код Осијека), прота Тишма од детињства је привржен Богу и Цркви. Након Другог светског рата, у немирним и тескобним годинама за Српску Цркву, он уписује и завршава Богословију Светог Саве. У Крушедолу је рукоположен за ђакона и за презвитера (1952). Био је парох села Допсин код Осијека (1952–1954), Белог Брда (1954–1971) и парох при Храму Света Три Јерарха у Новом Саду (1971–1996). Био је архијерејски намесник, секретар епископа бачког и секретар Епархијског управног одбора Епархије бачке као и члан Епархијског савета. Он се, међутим, не задовољава уобичајеним животом свештеника, желео је и могао више. Учио је сликарство код академског сликара Љубе Вернера у Осијеку, студирао и завршио Историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Сликао је веома запажена дела. Уприличена је и изложба његових слика у Архиву Војводине у Новом Саду (2003). У зрелим годинама похађао је курсеве страних језика. Користио је интернет и све тековине компјутерске технике. Био је и први управник обновљене Српске манастирске штампарије у Сремским Карловцима.

Попут Радослава Грујића и Стеве Димитријевића, у најбољој традицији својих претходника, а ипак на себи својствен и аутентичан начин, прота Тишма се бавио делом богате историје Српске Цркве и историјом уметности. Пажљиво је, са старих докумената рашчитавао, путовао је кроз време и простор, сведочио и о свом времену, отимао од заборава. Сабирао је расуто, објављивао је и опоминьао. Сарађивао је у бројним црквеним часописима како у земљи тако и у иностранству. Прота Тишма је дугогодишњи стални члан Матице српске и сарадник капиталног Матичиног пројекта Српски биографски речник, за чијих је шест томова написао чак 80 биографских одредница. Писао је и за *Свеске Матице српске*, као и за реномирани *Зборник Матице српске за ликовне уметности*. Заслужан је за изградњу Цркве Св. великомученика Лазара Косовског. И не само што је бринуо о изградњи већ је и грумен косовскометохијске земље (донео је са свог последњег путовања по Косову и Метохији) уградио у темеље те цркве.

Из његовог пера проистекле су и значајне монографије: *Сарваш и његово доба*, *Српска црква Светог Николе у Белом Брду*, *Црква Рођења Пресвете Богородице у Копривни*, *Срби и црква у Чепину*, *Епископ бачки Митрофан Шевић и његово доба*. Дело *Свештеници у Белом Брду и прикључења* настало је као резултат вишедеценијског труда и рада, а објављено је захваљујући архимандриту Стефану, игуману манастира Велике Ремете. Прота је књигу посветио сенима своје животне сапутнице Славице.

Ова последња његова књига доживела је велико признање научне јавности. Писани су прикази а књига је представљена у Матици српској (2016) и у Белом Брду. Свечана сала Матице српске била је мала да прими публику, која је долазила са свих страна. Посебну радост прота је доживео јер је у публици био велики број његових парохијана из Белог Брда. Прота Тишма је 6. априла 2017. године обишао Бело Брдо, након више деценија жељног ишчекивања. Његови Белобрђани дочекали су проту у великом броју и са радошћу. Препознавао је своје парохијане и тачно је знао ко је из које породице. Обишао је Цркву Светог Николе у којој је служио а његов долазак најавила су звона. Том приликом, представљена је и његова књига. Спокојство и блажени мир проте Тишме, након те посете, били су видљиви. Као да је испунио свој завет и још једном видео Бело Брдо, цркву и своје парохијане.

Несвакидашња појава српског свештеника, омиљени новосадски прота Тишма био је ликовни уметник, историчар уметности, историчар Цркве, лексикограф, књигољубац, полиглота, ерудита, прави духовник, пре свега хуманиста и човек у правом смислу.

Био је ожењен Славицом, рођеном Хидошан. Успомену на њега данас чувају и негују његова кћи Вера, зет Жељко и унук Милош, али не само они, већ сви људи који су га познавали...

Александра Новаков